

ואם כן, גם סמוכה לגוף האדם אינה צריכה להיות.

אלא מה שאמר הכתוב **"ידה"** — הוא בא ללמד: **מה "ידה" משתמרת לדעתה, אף הצרה, המשתמרת לדעתה.**

לאפוקי [ובא הכתוב] להוציא **חצר המשתמרת שלא לדעתה**, שהיא אינה קונה לה.

ומביאה הגמרא מעשה **בהוא גברא, דזרק לה גיטא לדביתהו**, לאשתו.

הוא **קיימא** היתה עומדת **בחצר, אזל גיטא, נפל בפיסלא**, על גבי חתיכת עץ גדולה שעמדה בחצר.

אמר רב יוסף: חזינן, רואים אנו, אי הויא, אם שטח הפיסלא הוא **ארבע אמות על ארבע אמות, פלג ליה רשותא לנפשיה**. הרי היא כמי שחולקת לה רשות בפני עצמה, ואינה בטלה לגבי החצר, ואינה מגורשת, כי לא הגיע הגט לרשותה של החצר, אלא לרשות של הפיסלא, הנחשבת כרשות הבעל, היות והוא זכאי בכל שימושיה, כדין נכסי מלוג.

ואי לא, אם שטח הפיסלא הוא פחות מארבע אמות על ארבע אמות, אין היא חולקת רשות לעצמה, אלא **חיא רשותא היא** עם החצר, והגט כשר.

והוינן בה: **במאי עסקינן?**

אילימא, בחצר דידה של האשה, אם כן **כי**

הוי נמי הפיסלא **ארבע אמות, מאי הוי?** מדוע אינה מגורשת והרי גם הפיסלא היא שלה, ומה איכפת לנו שהיא רשות בפני עצמה?

אלא שמא תאמר, שמדובר **בחצר דידה של הבעל**, אם כן **כי לא** הוי שטח הפיסלא **ארבע אמות, מאי הוי?** והרי הכל שלו הוא, והאיך תתגרש בגט הנמצא ברשות הבעל?

ומשנינן: **לא צריכא, באושלה**, שהשאל לה הבעל **מקום** בחצר שלו כדי שתוכל לקנות בו את הגט. דחד **מקום מושלי אינשי, תרי מקומות לא מושלי אינשי**. אנשים משאילים רק מקום אחד, ולא שני מקומות.

ולכן, אם אין בפיסלא ארבע אמות אין הוא נחשב למקום בפני עצמו, והאשה מתגרשת גם כשנתן עליו הבעל את הגט, כי מקום הפיסלא מתבטל לגבי המקום שבחצר. והבעל התכוון הבעל להשאל לה אותו מקום.

ולא אמרן שהיא מתגרשת אפילו כשניתן הגט על הפיסלא, **אלא דלא גבוה הפיסלא עשרה טפחים מעל גבי הקרקע**.

אבל אם הוא **גבוה עשרה טפחים, אף על גב דלא הוי ארבע אמות**, הוא נחשב מקום בפני עצמו, ואינה מגורשת.

ולא אמרן שאם אין בפיסלא ארבע אמות ולא גבוה עשרה אין הוא מקום בפני עצמו, והיא מתגרשת, **אלא דלית ליה שב לוי**, אלא עא-א הוא נקרא "פיסלא" גרידא.

ולמסקנת הגמרא, לכולי עלמא חצר משום ידה ולא משום שליחות, דמעולם לא נעשתה

ולא אתי דיבור ומבטל מעשה החצר, שהיא שליח ממילא מן התורה.